

Warszawa, 7 stycznia 2002 r.

Opinia prawna
o skardze konstytucyjnej
sygn. akt SK. 42/01

Art. 6 w zw. z art. 1 pkt. 6 ustawy z 28 sierpnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z z 1997 r. Nr 124, poz. 782, ze zmianami) przyznał sędziom i prokuratorom, którzy uzyskali prawo do emerytury lub renty przed wejściem w życie tej ustawy uprawnienia przysługujące sędziom w stanie spoczynku.

Następnie, art. 7 ust. 1 pkt. 2 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607 ze zmianami) wyłączył stosowanie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z 28 sierpnia 1997 o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, w stosunku do m.in.: sędziów i prokuratorów, którzy w latach 1944-1956 byli zatrudnieni, pełnili służbę lub funkcję w strukturach urzędów bezpieczeństwa, służby bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej, a także w nadzorujących je komórkach jednostek zwierzchnich, związanych ze stosowaniem represji wobec osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego. Pozostałe zaskarżone przepisy, czyli art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw, regulują kwestie proceduralne.

Skarżący opiera swą skargę na czterech zarzutach.

I. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności art. 7 ust. 1 pkt. 2, art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607 ze zmianami) z art.: 2, 30, 31, 47, 64 i 91 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, niezgodność kwestionowanych przepisów ustawowych z Konstytucją polega na złamaniu zasady, zgodnie z którą nie można ustanawiać niekorzystnych prawnie unormowań, ograniczających prawa i wolności człowieka, godzących w prawną ochronę czci i dobrego imienia, godzących w podstawowe prawa człowieka.

a) Niezgodność z art. 2 Konstytucji. Przepis ten wyraża zasadę demokratycznego państwa prawa. Z zasady tej Trybunał wywiódł m.in. zasadę zaufania obywateli do państwa. Do składników tej ostatniej należą zaś według Trybunału m.in. zasada ochrony praw słusznie nabytych (orzeczenie z 29 stycznia 1992 r. K 15/91, orzeczenie z 2 marca 1993 r. K. 9/92). W tym kontekście należy oceniać zgodność zaskarżonych przepisów z art. 2 Konstytucji.

Na wstępie należy zauważyć, że z zasady zaufania do prawa stanowionego przez państwo, czy z zasady ochrony praw słusznie nabytych nie wynika, że regulacja praw i obowiązków danego podmiotu nie ulegnie w przyszłości zmianie na jego niekorzyść. Zatem sam fakt likwidacji określonego prawa nie jest niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Ochrona praw nabytych nie oznacza nienaruszalności tych praw. Nie ma ona charakteru absolutnego i nie wyklucza stanowienia praw mniej korzystnych dla jednostki. Odstąpienie od zasady ochrony praw nabytych jest możliwe w szczególnych okolicznościach, gdy przemawia za tym inna zasada prawnokonstytucyjna.

Ocena zależy jednak od treści dokonywanych zmian, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności, a także konstytucyjnego systemu wartości. Analiza tego ostatniego, a także ustawodawstwa lat dziewięćdziesiątych skłaniają do wniosku, że sędziowie czy prokuratorzy, którzy w latach 1944-1956 byli zatrudnieni, pełnili służbę lub funkcję w strukturach urzędów bezpieczeństwa, służby bezpieczeństwa i Informacji Wojskowej, a także w nadzorujących je komórkach jednostek zwierzchnich, związanych ze stosowaniem represji wobec osób działających na rzecz suwerenności i niepodległości Państwa Polskiego nie powinni być traktowani na równi z pozostałymi sędziami i prokuratorami, gdyż ich działalność służyła umacnianiu podstaw politycznych poprzedniego ustroju, przeciwstawnych (m.in. z aksjologicznego punktu widzenia) demokratycznemu państwu prawnemu (por. wyrok TK z 28 kwietnia 1999 r. , K. 3/99).

b) Niezgodność z art. 30 Konstytucji. W doktrynie podkreśla się, iż godność człowieka powinna być rozumiana bardzo szeroko i należy ją utożsamiać z poszanowaniem wszystkich wartości uznawanych i reprezentowanych przez człowieka. Poszanowanie godności może polegać m.in. na zapewnieniu każdemu

człowiekowi pewnego minimum materialnego stwarzającego podstawę samodzielnego funkcjonowania w społeczeństwie, a jednocześnie pewnego minimum kulturalnego i obyczajowego, które umożliwiłyby mu, stosownie do jego zdolności uczestniczenie w życiu społecznym i czerpanie z jego bogactw. W niniejszej sprawie chodzi przede wszystkim o materialny aspekt poszanowania godności.

Należy zauważyć, że utrata uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku nie oznaczają całkowitego pozbawienia środków do życia. Stosownie do art. 9 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw osoba tracąca prawo do stanu spoczynku lub uposażenia (...) nabywa prawo do emerytury lub renty, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

Kwestionowana ustawa zakłada zmniejszenie przychodów osób pozbawianych uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku, nie powoduje jednak pozbawienia tych osób owego minimum materialnego, co mogłoby być uznane za naruszenie godności i w konsekwencji naruszenie art. 30 Konstytucji.

c) Niezgodność z art. 31 Konstytucji. Zarzut naruszenia wolności (art. 31 ust. 1 Konstytucji) jest bezzasadny, a przy tym skarżący nie uzasadnia w jaki sposób miałyby jego wolność zostać naruszona.

Jeżeli zaś chodzi o naruszenia art. 31 ust. 3, przywołać należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 października 1998 r. (K.24/98), w którym Trybunał orzekł, że wynikłe z samych założeń lustracji ograniczenie prawa do prywatności musi być uznane za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

d) Niezgodność z art. 47 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji stanowi, że każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym. Skarżący nie wskazuje bliżej, czy zarzuca zaskarżonym przepisom naruszenie wszystkich z powyższych zasad, czy tylko niektórych z nich.

Zawarte w cytowanym art. 47 prawo do prywatności nie jest zdefiniowane w Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny, w oparciu o doktrynę, postarał się doprecyzować to pojęcie. W wyroku z 24 czerwca 1997 r. (K.21/96) zaznaczył, że

prawo do prywatności opiera się na zasadach i regułach dotyczących różnych sfer życia jednostki, a ich wspólnym mianownikiem jest przyznanie jednostce prawa „do życia własnym życiem układanym według własnej woli z ograniczeniem do niezbędnego minimum wszelkiej ingerencji zewnętrznej”. Tak rozumiana prywatność odnosi się przede wszystkim do życia osobistego, rodzinnego, towarzyskiego i czasem jest określana jako „prawo do pozostawienia w spokoju”.

W wyroku z 21 października 1998 r. (K.24/98) Trybunał poruszył kwestię ograniczenia ochrony prywatności w stosunku do osób pełniących funkcje publiczne. Trybunał uznał, że w odniesieniu do osób pełniących funkcje publiczne (a wydaje się, że można pogląd ten rozszerzyć także na osoby, które zaprzestały sprawowania funkcji publicznych, jeżeli przedmiotowe zdarzenie związane jest z pełnieniem tej funkcji), prawo do ochrony prywatności podlega istotnemu ograniczeniu. O ile sfera życia intymnego objęta jest pełną prawną ochroną, o tyle ochrona sfery życia prywatnego podlega ograniczeniom uzasadnionym „usprawiedliwionym zainteresowaniem”. W szczególności przedmiotem takiego zainteresowania może być, a w polskiej rzeczywistości – jest fakt współpracy z organami bezpieczeństwa państwa. Wynikłe z samych założeń lustracji ograniczenie prawa do prywatności musi być uznane za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

e) Niezgodność z art. 64 Konstytucji. Uposażenie sędziego w stanie spoczynku jest niewątpliwie prawem majątkowym i w związku z tym podlega ochronie stosownie do art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji. Z drugiej strony z samej Konstytucji (art. 64 ust. 3) wynika możliwość ograniczania prawa własności. Skoro można ograniczyć najpełniejsze prawo majątkowe, jakim jest prawo własności, to tym bardziej możliwe jest ograniczenie innych praw majątkowych.

Jeżeli zaś chodzi o sposób ograniczenia danego prawa majątkowego, należy przywołać wyrok TK z 21 października 1998 r. (K.24/98), w którym Trybunał orzekł, że wprawdzie lustracja z samych swych założeń ogranicza prawa konstytucyjne, ograniczenia te należy jednak uznać za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

f) Niezgodność z art. 91 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji określa miejsce ratyfikowanych umów międzynarodowych w systemie prawa RP.

Kwestionowanych przepisów ustawowych nie da się oceniać pod kątem zgodności ze wskazanym przepisem Konstytucji w oderwaniu od jakiejkolwiek umowy międzynarodowej. Skarżący zaś takiej umowy nie wskazuje.

II. Zarzut drugi dotyczy niezgodności art. 7 ust. 1 pkt. 2, art. 7 ust. 3, art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607, ze zmianami) z art.: 2, 30, 31, 42, 45 i 91 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, niezgodność kwestionowanych przepisów ustawowych z Konstytucją polega na złamaniu zasady, zgodnie z którą nie można ograniczać konstytucyjnych praw ani pozbawiać prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd.

a) Niezgodność z art. 2 Konstytucji. Na podstawie tego przepisu Trybunał Konstytucyjny sformułował wiele bardziej szczegółowych zasad. Niemniej, zarzutu ograniczania konstytucyjnych praw oraz pozbawienia prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd nie da się rozpatrywać w kontekście żadnej z nich. Warunki ograniczania konstytucyjnych praw określone są w art. 31 ust. 3 Konstytucji i w przepisach dotyczących poszczególnych praw i wolności. Natomiast prawo do sprawiedliwego procesu uregulowane jest w art. 45 Konstytucji.

b) Niezgodność z art. 30 Konstytucji. W doktrynie podkreśla się, iż godność człowieka powinna być rozumiana bardzo szeroko i należy ją utożsamiać z poszanowaniem wszystkich wartości uznawanych i reprezentowanych przez człowieka. Poszanowanie godności może polegać m.in. na zapewnieniu każdemu człowiekowi pewnego minimum materialnego stwarzającego podstawę samodzielnego funkcjonowania w społeczeństwie, a jednocześnie pewnego minimum kulturalnego i obyczajowego, które umożliwiłyby mu, stosownie do jego zdolności uczestniczenie w życiu społecznym i czerpanie z jego bogactw. W niniejszej sprawie chodzi przede wszystkim o materialny aspekt poszanowania godności.

Należy zauważyć, że utrata uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku nie oznaczają całkowitego pozbawienia środków do życia. Stosownie do art. 9 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o

ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw osoba tracąca prawo do stanu spoczynku lub uposażenia (...) nabywa prawo do emerytury lub renty, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

Kwestionowana ustawa zakłada zmniejszenie przychodów osób pozbawianych uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku, nie powoduje jednak pozbawienia tych osób owego minimum materialnego, co mogłoby być uznane za naruszenie godności i w konsekwencji naruszenie art. 30 Konstytucji.

c) Niezgodność z art. 31 Konstytucji. Zarzut naruszenia wolności (art. 31 ust. 1 Konstytucji) jest bezzasadny, a przy tym skarżący nie uzasadnia w jaki sposób miałyby jego wolność zostać naruszona.

Jeżeli zaś chodzi o naruszenia art. 31 ust. 3, przywołać należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 października 1998 r. (K.24/98), w którym Trybunał orzekł, że wynikiem z samych założeń lustracji ograniczenie prawa do prywatności musi być uznane za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

d) Niezgodność z art. 42 Konstytucji. Zarzut naruszenia wskazanego przepisu Konstytucji jest bezzasadny. Kwestionowane przepisy ustawowe nie przewidują sankcji karnych. Ponadto odpowiedzialność w nich przewidziana nie jest oparta na zasadzie winy, dlatego też nie trzeba jej dowodzić by móc zastosować sankcję.

e) Niezgodność z art. 45 Konstytucji. Zarzut naruszenia wskazanego przepisu Konstytucji jest bezzasadny. Decyzja Krajowej Rady Sądownictwa poddana jest kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 7 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw), który spełnia wszystkie przesłanki wymienione w art. 45 ust. 1 Konstytucji.

f) Niezgodność z art. 91 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji określa miejsce ratyfikowanych umów międzynarodowych w systemie prawa RP. Kwestionowanych przepisów ustawowych nie da się oceniać pod kątem zgodności

ze wskazanym przepisem Konstytucji w oderwaniu od jakiejkolwiek umowy międzynarodowej. Skarżący zaś takiej umowy nie wskazuje.

III. Zarzut trzeci dotyczy niezgodności art. 7 ust. 1 pkt. 2, art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1998 r. Nr 98, poz. 607, ze zmianami) z art.: 2, 30, 31, 45, 64 i 91 Konstytucji.

Niezgodność z Konstytucją ma, zdaniem skarżącego, polegać na naruszeniu zasady równej dla wszystkich ochrony prawnej praw majątkowych-wynagrodzenia i zasady działania prawa wstecz.

a) Niezgodność z art. 2 Konstytucji. Zakaz retroaktywności jest jedną z zasad wywiedzionych z zasady demokratycznego państwa prawnego. Jeżeli przyjąć, że zasada niedziałania prawa wstecz polega na tym, aby nie stanowić prawa, które nakazywałoby stosowanie nowoustanowionych norm do sytuacji zaistniałych przed ich wejściem w życie (zob. wyrok TK z 31 marca 1998 r. , K.24/97), to kwestionowana ustawa rzeczywiście działa wstecz. Uzależnia bowiem przyznanie prawa do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku od zdarzeń, które miały miejsce w latach 1944-56.

Należy jednak zauważyć, że zasada niedziałania prawa wstecz nie ma charakteru bezwzględnego (orzeczenie TK z 30 listopada 1988 r. K.1/88). Trybunał dopuszcza stosowanie prawa wstecz, gdy zmiany rozwiązań prawnych zmierzają do stosowania założeń trafniejszych z punktu widzenia Konstytucji. A za trafniejsze z punktu widzenia Konstytucji (zob. preambuła do Konstytucji) należy uznać inne zakwalifikowanie osób, które w latach 1944-56 zwalczały ówczesną opozycję.

Nadto, należy zauważyć, że zainteresowane osoby tracą prawo do stanu spoczynku i uposażenie w stanie spoczynku dopiero od momentu wszczęcia postępowania w sprawie (art. 8 i 9 ustawy), a nie z mocą wsteczną liczoną od dnia wejścia w życie ustawy.

b) Niezgodność z art. 30 Konstytucji. W doktrynie podkreśla się, iż godność człowieka powinna być rozumiana bardzo szeroko i należy ją utożsamiać z poszanowaniem wszystkich wartości uznawanych i reprezentowanych przez

człowieka. Poszanowanie godności może polegać m.in. na zapewnieniu każdemu człowiekowi pewnego minimum materialnego stwarzającego podstawę samodzielnego funkcjonowania w społeczeństwie, a jednocześnie pewnego minimum kulturalnego i obyczajowego, które umożliwiłyby mu, stosownie do jego zdolności uczestniczenie w życiu społecznym i czerpanie z jego bogactw. W niniejszej sprawie chodzi przede wszystkim o materialny aspekt poszanowania godności.

Należy zauważyć, że utrata uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku nie oznaczają całkowitego pozbawienia środków do życia. Stosownie do art. 9 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw osoba tracąca prawo do stanu spoczynku lub uposażenia (...) nabywa prawo do emerytury lub renty, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach o ubezpieczeniu społecznym.

Kwestionowana ustawa zakłada zmniejszenie przychodów osób pozbawianych uprawnień do stanu spoczynku i uposażenia w stanie spoczynku, nie powoduje jednak pozbawienia tych osób owego minimum materialnego, co mogłoby być uznane za naruszenie godności i w konsekwencji naruszenie art. 30 Konstytucji.

c) Niezgodność z art. 31 Konstytucji. Zarzut naruszenia wolności (art. 31 ust. 1 Konstytucji) jest bezzasadny, a przy tym skarżący nie uzasadnia w jaki sposób miałyby jego wolność zostać naruszona.

Jeżeli zaś chodzi o naruszenia art. 31 ust. 3, przywołać należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 21 października 1998 r. (K.24/98), w którym Trybunał orzekł, że wynikłe z samych założeń lustracji ograniczenie prawa do prywatności musi być uznane za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

d) Niezgodność z art. 45 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji stanowi o prawie do sądu. W tym kontekście, ponieważ art. 7 ust. 4 kwestionowanej ustawy wprost poddaje przedmiotowe sprawy kontroli Naczelnego Sądu Administracyjnego, nie można podzielić poglądu, iż zaskarżone przepisy naruszają zasadę ochrony prawnej praw majątkowych.

e) Niezgodność z art. 64 Konstytucji. Uposażenie sędziego w stanie spoczynku jest niewątpliwie prawem majątkowym i w związku z tym podlega ochronie stosownie do art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji. Z drugiej strony z samej Konstytucji (art. 64 ust. 3) wynika możliwość ograniczania prawa własności. Skoro można ograniczyć najpełniejsze prawo majątkowe, jakim jest prawo własności, to tym bardziej możliwe jest ograniczenie innych praw majątkowych.

Jeżeli zaś chodzi o sposób ograniczenia danego prawa majątkowego, należy przywołać wyrok TK z 21 października 1998 r. (K.24/98), w którym Trybunał orzekł, że wprowadzenie lustracji z samych swych założeń ogranicza prawa konstytucyjne, ograniczenia te należy jednak uznać za konieczne w demokratycznym państwie prawa dla jego bezpieczeństwa.

f) Niezgodność z art. 91 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji określa miejsce ratyfikowanych umów międzynarodowych w systemie prawa RP. Kwestionowanych przepisów ustawowych nie da się oceniać pod kątem zgodności ze wskazanym przepisem Konstytucji w oderwaniu od jakiegokolwiek umowy międzynarodowej. Skarżący zaś takiej umowy nie wskazuje.

IV. Zarzut czwarty dotyczy niezgodności art. 9 ustawy z 20 grudnia 1989 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 73, poz. 435, ze zmianami) z art. 2, 45, 64 i 91 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, niezgodność kwestionowanych przepisów ustawowych z Konstytucją polega na naruszeniu prawa do sprawiedliwego, bezstronnego sądu i równej dla wszystkich ochrony prawa majątkowego – wynagrodzenia.

W związku z utratą mocy obowiązującej przez ustawę z 20 grudnia 1989 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, w tym przez kwestionowany przez skarżącego art. 9 tej ustawy (zob. art. 20 i 21 ustawy z 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa; Dz.U. Nr 100, poz. 1082) należy wnioskować o **umorzenie** w tej części **postępowania** w trybie art. 39 ust. 1 pkt. 3 ustawy z 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643, ze zmianami).

Jeżeli Trybunał nie przychylił się do wniosku, z uwagi na art. 39 ust. 3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, należy stwierdzić co następuje:

a) Niezgodność z art. 2 Konstytucji. Na podstawie tego przepisu Trybunał Konstytucyjny sformułował wiele bardziej szczegółowych zasad. Niemniej, zarzutu ograniczania konstytucyjnych praw – praw majątkowych oraz pozbawienia prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez niezawisły sąd nie da się rozpatrywać w kontekście żadnej z nich. Warunki ograniczania konstytucyjnych praw określone są w art. 31 ust. 3 w zw. z art. 64 Konstytucji. Natomiast prawo do sprawiedliwego procesu uregulowane jest w art. 45 Konstytucji.

b) Niezgodność z art. 31 Konstytucji. Zarzut naruszenia wolności (art. 31 ust. 1 Konstytucji) jest bezzasadny, a przy tym skarżący nie uzasadnia w jaki sposób miałyby jego wolność zostać naruszona.

Jeżeli zaś chodzi o naruszenie art. 31 ust. 3, to art. 9 ustawy o KRS wskazywał jedynie organ podejmujący stosowną uchwałę, a to w żaden sposób nie naruszał Konstytucji.

c) Niezgodność z art. 45 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji stanowi o prawie do sądu.

Art. 9 ustawy z 20 grudnia 1989 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa stanowił, że Rada obradowała na posiedzeniach plenarnych. Do ważności uchwał Rady wymagana była obecność co najmniej $\frac{1}{2}$ jej składu. Uchwały Rady zapadały bezwzględną większością głosów, w głosowaniu jawnym. W razie równości głosów decydował głos przewodniczącego. Na wniosek członka Rady głosowanie było tajne.

Z kontekstu skargi wynika, że nie można art. 9 ustawy o KRS rozpatrywać w oderwaniu od art. 7 ust. 4 ustawy z 17 grudnia 1997 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw.

Ten drugi przepis przewiduje skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego od decyzji KRS. Nie można zatem zgodzić się z zarzutem naruszenia prawa do sądu.

d) Niezgodność z art. 64 Konstytucji. Zarzut niewłaściwie określonego składu KRS przy podejmowaniu decyzji w kontekście ochrony praw majątkowych jest kompletnie nieuzasadniony. Ustawa wyraźnie przesądzała, iż do ważności uchwały KRS konieczna była obecność co najmniej $\frac{1}{2}$ jej składu. Trudno wymagać, by ustawa wskazywała imiennie osoby, które mają podejmować decyzję. Istota kolegialnego podejmowania decyzji (o ile nie ma wymogu jednomyślności) ma to do siebie, że

poszczególne decyzje są podejmowane przez różne osoby, które wchodzi w skład w jakiś sposób określonego kręgu podmiotów.

e) Niezgodność z art. 91 Konstytucji. Wskazany przepis Konstytucji określa miejsce ratyfikowanych umów międzynarodowych w systemie prawa RP. Kwestionowanych przepisów ustawowych nie da się oceniać pod kątem zgodności ze wskazanym przepisem Konstytucji w oderwaniu od jakiegokolwiek umowy międzynarodowej. Skarżący zaś takiej umowy nie wskazuje.

Ponadto, zarzut iż skład organów rozpoznających sprawy w ramach umów międzynarodowych jest ściśle określony, jest niczym nieuzasadniony (w kontekście art. 91 Konstytucji), a ponadto nie ma żadnego związku ze sprawą.

W związku z powyższym, należy uznać, że skarga jest nieuzasadniona.

Opracował: Bartosz Pawłowski